

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1018/2015
24.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца С.С. из Р., чији је пуномоћник Н.М.Р., адвокат из С., против туженог СЗП З. АД у реструктурирању из В., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Смедереву Гж1 31/14 од 24.12.2014. године, у седници одржаној 24.12.2015. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против става првог изреке решења Вишег суда у Смедереву Гж1 31/14 од 24.12.2014. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против става другог изреке решења Вишег суда у Смедереву Гж1 31/14 од 24.12.2014. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Смедереву П1 32/10 од 25.07.2014. године ставом првим изреке, утврђено је да је тужба тужиоца у делу који се односи на накнаду штете за мање примљен лични доходак од 97.500,00 динара и у делу у ком је тражена месечна рента у укупном износу од 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом, повучена; ставом другим изреке, није дозвољено преиначење тужбе од 27.08.2013. године којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име умањења зараде за период од 01.01.1990. године до 26.09.2011. године плати 1.871.336,00 динара са законском затезном каматом од 01.11.1990. године и да на име месечне ренте за исти период плати 1.530.900,00 динара све са каматом за сваки месец појединачно, као и да се обавезе тужени да у будуће почев од 26.09.2011. године па док за то постоје законски услови, на име ренте плаћа тужиоцу 8.100,00 месечно.

Решењем Вишег суда у Смедереву Гж1 31/14 од 24.12.2014. године ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Смедереву П1 32/10 од 25.07.2014. године у ставу првом

изреке; ставом другим изреке, одбачена је као недозвољена жалба тужиоца изјављена против става другог изреке решења Основног суда у Смедереву П1 32/10 од 25.07.2014. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 412. у вези члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца изјављена против става првог побијаног решења, није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 01.07.1992. године са захтевом за накнаду материјалне штете од 97.500,00 динара са каматом, захтевом за плаћање месечне ренте од 5.000,00 динара сваког 1-5 у месецу за текући месец, а доспеле рате од 100.000,00 динара са одређеном каматом, као и са захтевом за накнаду нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, душевне болове због умањења животне активности и наружености, као и за претрпљен страх. Поднеском од 27.07.1994. године тужба је преиначена тако што је тужилац тражио да се тужени обавезе да тужиоцу на име ренте плати укупно 50.000,00 динара. Истим поднеском тужилац је изјавио да повлачи тужбу у делу захтева којим је тражио накнаду штете за мање примљен лични доходак. Потом је тужилац поднеском од 28.12.1994. године изјавио да повлачи тужбу у делу захтева за исплату ренте.

Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14), који је ступио на снагу 31.05.2014. године регулише одлучивање о ревизији против правноснажних одлука донетих у другом степену после 31.05.2014. године (независно од времена покретања парничног поступка), у погледу вредносног цензуса за дозвољеност ревизије, који је прописан чланом 23. став 3. овог закона.

Чланом 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Побијани део у овој парници је 97.500,00 динара на име накнаде штете за мање примљен лични доходак и 50.000,00 динара на име ренте. Ови износи, према статистичким подацима Народне банке Србије о тржишној вредности динара из 1992. године и вредности динара из 1994. године су 610,01 DEM и 42.372,88 DEM, што је на дан 01.01.2002. године 21.976,08 евра. Како је вредност предмета спора побијеног дела правноснажне одлуке испод законом одређеног цензуса за изјављивање ревизије од 40.000 евра, то значи да ревизија

тужиоца изјављена против решења којим је констатовано да је тужба повучена у овом делу захтева, није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 412. став 5. у вези члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против става другог побијаног решења, на основу члана 412. став 3. и 5, у вези члана 399. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија у том делу није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепеним решењем одбијено је преиначење тужбе, а чланом 193. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против решења којим се допушта или одбија преиначење тужбе није дозвољена посебна жалба. У конкретном случају, решење којим је констатовано да је тужба повучена у једном делу тужбеног захтева, није коначна одлука у смислу члана 385. став 2. Закона о парничном поступку, имајући у виду да у овој парници није одлучено о захтеву за накнаду нематеријалне штете на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности. То значи да жалба против решења којим се одбија преиначење тужбе није дозвољена, тако да је правилно другостепени суд применом члана 387. тачка 1. Закона о парничном поступку, одбацио жалбу као недозвољену.

Стога су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени одредаба Закона о парничном поступку и погрешној примени материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке на основу члана 412. став 5. у вези члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**